

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 4 października 2017 roku, Sąd Rejonowy dla Łodzi – Śródmieścia w Łodzi oddalił powództwo (...) Luksemburg Spółki Akcyjnej w Luksemburgu przeciwko J. W. o zapłatę.

Apelację od powyższego wyroku wniosła strona powodowa, zaskarżając go w całości i zarzucając naruszenie przepisów prawa materialnego w postaci art. 483 § 1 k.c. oraz art. 58 § 2 k.c. poprzez ich błędną wykładnię i w konsekwencji uznanie, że umowa o świadczenie usług telekomunikacyjnych zawarta między Operatorem a pozwanym, w zakresie, w jakim zobowiązuje pozwanego do zapłaty kary umownej w razie rozwiązania przez Operatora umowy z powodu działania pozwanego, polegającego na doprowadzeniu do rozwiązania umowy wobec nieuiszczania w wyznaczonym terminie opłat za usługi telekomunikacyjne, jest nieważna z uwagi na sprzeczność z zasadami współżycia społecznego, podczas gdy umowa ta nie zawiera żadnych zapisów sprzecznych z zasadami współżycia społecznego, zaś kara umowna została zastrzeżona na wypadek niewykonania lub nienależytego wykonania zobowiązania o charakterze niepieniężnym.

W oparciu o tak sformułowany zarzut, apelujący domagał się zmiany zaskarżonego wyroku i zasądzenia od pozwanego na rzecz powoda:

- kwoty 657,26 zł;
- kwoty 30 zł tytułem zwrotu kosztów procesu za postępowanie przed Sądem I instancji;
- zwrotu kosztów procesu za postępowanie przed Sądem II instancji według norm przepisanych, w tym opłaty od apelacji oraz kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym,

ewentualnie uchylenia zaskarżonego wyroku i przekazania sprawy Sądowi Rejonowemu do ponownego rozpatrzenia.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja jest bezzasadna, w związku z czym podlega oddaleniu.

W ocenie Sądu odwoławczego, rozstrzygnięcie Sądu I instancji odpowiada prawu i w konsekwencji, musi się ostać. Podniesiony przez stronę apelującą zarzut, jakoby Sąd I instancji, uznając, iż roszczenie, wynikające z § 6 ust. 11 Regulaminu świadczenia usług telekomunikacyjnych przez (...) Sp. z o.o. dla Abonentów (...) (w brzmieniu, obowiązującym od dnia 21 maja 2012 r.), stanowiącego załącznik do aneksu do umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych w sieci (...) dotyczącego udziału w promocji Programu (...) Aparatów z pakietem MB na próbę dla Abonentów (...) nr (...), zawartego dnia 9 sierpnia 2013 r. przez pozwanego z poprzednikiem prawnym powoda – (...) Sp. z o.o. w W., stanowi karę umowną w rozumieniu art. 483 § 1 k.c., dopuścił się naruszenia art. 483 § 1 k.c. w zw. z art. 58 § 2 k.c., nie zasługuje na uwzględnienie, nie jest bowiem niczym innym, niż nieuprawnioną polemiką z prawidłowym orzeczeniem Sądu I instancji.

Dnia 10 sierpnia 2010 r. pozwany J. W. zawarł z (...) Sp. z o.o. w W. Umowę dotyczącą udziału w promocji mixPlus nr 403, na mocy której (...) Sp. z o.o. zobowiązał się do świadczenia na rzecz pozwanego określonych usług, natomiast pozwany, jako abonent, zobowiązany był do dokonywania obowiązkowych zasilień konta co najmniej kwotą minimalną, wynikającą z w/w umowy oraz do uiszczania należności, wynikających z przedkładanych pozwanemu faktur.

W dniu 9 sierpnia 2013 r. pozwany zawarł z (...) Sp. z o.o. w W. aneks do w/w Umowy. W § 5 ust. 8 aneksu zawarto sformułowanie, że rozwiązanie Umowy przed upływem czasu oznaczonego Umowy z powodu niedotrzymania przez Abonenta zobowiązania do utrzymywania konta w okresie ważności dla usług wychodzących lub innego działania lub

zaniechania Abonenta, jest dla Polkomtel podstawą do żądania od Abonenta zapłaty kary umownej, o której mowa w § 6 ust. 11 Regulaminu świadczenia przez (...) Sp. z o.o. usług telekomunikacyjnych dla Abonentów (...). Przepis § 6 ust.11 przywołanego wyżej Regulaminu stanowi natomiast, że rozwiązanie Umowy przed upływem czasu oznaczonego Umowy z powodu niedotrzymania przez Abonenta (...) zobowiązania do utrzymywania konta w okresie ważności dla usług wychodzących lub innego działania lub zaniechania Abonenta (...), jest dla Polkomtel podstawą do żądania od Abonenta (...) zapłaty kary umownej w wysokości określonej w Umowie, pomniejszonej o proporcjonalną jej wartość za okres od dnia zawarcia Umowy do dnia jej rozwiązania.

W piśmie z dnia 4 grudnia 2014 r. – „Powiadomienie o rozwiązaniu umowy oraz wezwanie do zapłaty” – (...) Sp. z o.o. poinformował pozwanego o rozwiązaniu Umowy z powodu niedokonania obowiązkowych zasileń kwotą minimalną, wynikającą z Umowy i wezwał go do zapłaty z tego tytułu kary w kwocie 580,31 zł. Z powyższego wprost wynika, że zobowiązanie pozwanego, którego niewykonanie stanowiło podstawę do rozwiązania Umowy, wbrew pogładowi forsowanemu przez apelującego, miało charakter stricte pieniężny.

Zgodnie z rozpowszechnionym w orzecznictwie stanowiskiem, aprobowanym także i przez Sąd odwoławczy, postanowienie zastrzegające zapłatę przez dłużnika kary umownej na wypadek odstąpienia od umowy, w sytuacji, gdy podstawę do odstąpienia przez wierzyciela od umowy stanowi niewykonanie zobowiązania pieniężnego, nie jest ważne, albowiem oznacza de facto obejście normy, zawartej w art. 483 § 1 k.c. (vide: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 7 lutego 2007 roku, III CSK 288/06, L., wyrok Sądu Najwyższego z dnia 28 maja 2014 roku, I CSK 345/13, L., jak również wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 14 kwietnia 2011 roku, sygn. akt I ACa 1135/11, L.)

W świetle powyższego stwierdzić należy, że powód nie miał prawa dochodzić od pozwanego ani wskazanej wyżej kwoty, ani odsetek od tejże kwoty.

W tym miejscu podkreślić wypada, że Sąd Okręgowy podziela pogląd Sądu I instancji, iż dyspozycja przepisu art. 57 ust. 6 ustawy z dnia 16 lipca 2004 r. – Prawo Telekomunikacyjne (Dz. U. z 2004 r., Nr 171, poz. 1800, z późn. zm.) nie przewiduje możliwości ryczałtowego określenia – w formie kary umownej – roszczenia dochodzonego przez operatora w związku z jednostronnym rozwiązaniem umowy przez abonenta lub przez samego operatora z winy abonenta, lecz wskazuje jedynie maksymalną wysokość takiego roszczenia. W konsekwencji, art. 57 ust. 6 w/w ustawy nie stanowi odrębnej podstawy prawnej dochodzenia przez dostawcę usług roszczenia z tytułu jednostronnego rozwiązania przezeń umowy z winy abonenta przed upływem terminu, na jaki umowa została zawarta.

Mając na uwadze powyższe, Sąd II instancji nie znalazł podstaw do uwzględnienia apelacji, w następstwie czego, na podstawie art. 385 k.p.c., oddalił ją jako bezzasadną.